

ховното покровителство на Царя —, Ботйовъ не давалъ дума да се издума за подобна профанация; тѣ искали съюзъ съ Сърбия, та тогава да се провъзгласи „избавлението на отечеството ни“; Ботйовъ отсѣкълъ кестерме, че подобенъ съюзъ, както и помощъ отъ правительства, той не приема; тѣ не желаяли да се казватъ революция дѣйствиата, които прѣдприема организацията; Ботйовъ заявилъ на благороднитѣ одесци, че когато падатъ темелитѣ на една дряхла държава, историята е безсилна да намѣри друго име за събитията. Съ една дума — одесци говорилъ стрижено е, българскиятъ поетъ имъ заявилъ, че ще бжде косено, защото въ такива врѣмена играе коса, сир. смъртъ, а не ножица, която подстригва вършеитѣ.

Разбралъ се Букурещъ съ Одеса.

Пушкитѣ, за които гатка Ботйовъ въ писмото си до Гр. се прѣвърнали въ димъ.

Останала само една реалностъ, Филипъ Тотю, когото отишелъ Ботйовъ да търси и комуто занесълъ „100 австрийски жълтици“.¹⁾ Но и тоя изпеченъ хайдукъ, като задигналъ паритѣ, „опрѣдѣлени“ за него, се обърналъ на фантомъ. Слѣдвалъ той до нѣидѣ си поета (до Галацъ) на пѣтъ за Букурещъ, пакъ станалъ невидимъ: изчезналъ.

Самъ българскиятъ поетъ, който се видѣлъ изигранъ отъ „стария войвода“, не можелъ повече да се кандилка изъ Русия, да трѣгне по слѣдитѣ на Филипа, за да му докаже, какво ще рече измама и пладнешко разбойничество, защото двѣ нѣща го принуждавали по-скоро да се прибере въ Букурещъ: първо, защото още въ обясненията си съ българскитѣ колонисти той

¹⁾ „Разписка. — Днесъ на 1875. августъ 20. приехъ отъ г-на Драгоя Шопова, каснеринътъ на Бълг. Револуц. Комитетъ въ Букурещъ, сто (100) австрийски жълтици, които комитетътъ ми опрѣдѣли, за да отида въ Одеса и да доведа войводата Филипа Тотя. За увѣрение се подписвамъ. Хр. Ботйовъ“.